

РЕЗУНЕНКО Володимир Іванович

Випускник
нафтопромислового
факультету (1958 р.)

Член правління ВАТ «Газпром»
до 2003 р.

*Кандидат технічних наук,
академік Академії гірничих наук*

Народився 1 серпня 1935 р. у станиці Северська Краснодарського краю. Батько Іван Андрійович працював механізатором у зернорадгоспі, з 1935 р. був кадровим офіцером і брав участь у Великій Вітчизняній війні; демобілізувавшись у 1946 р., працював електромонтером. Мати Таїсія Андріївна також до 1935 р. була механізатором у зернорадгоспі, а потім займалася вихованням сина і хатнім господарством.

У 1953 р. Володимир закінчив Краснодарський нафтовий технікум, здобувши фах техника зі свердління, і в 1953 р. вступив до Львівського політехнічного інституту на спеціальність «Розробка нафтових і газових родовищ», де згодом отримав кваліфікацію гірничого інженера.

Сам храм інженерної науки «Львівська політехніка», як і все місто Львів, вражав своєю архітектурою і незабутньою атмосферою. Крім того, надзвичайно цікавим було навчання. За спогадами Володимира Івановича, конспекти лекцій заступника декана Є. М. Тирмана були буквально насичені його афоризмами. Одним із часто повторюваних був такий: «У стінах інституту вас багато чого вчать, не все згодиться в житті. Головне — самим підготуватися до боротьби за місце під сонцем». У реальному житті так воно і сталося. Крім програмних курсів наук, у Політехніці прищеплювали і смак до науки із прикладним інженерним ухилом. Усі п'ять років Володимир Резуєнко брав участь у роботі студентського наукового товариства під керівництвом декана Г. Д. Савинкова. Професійним ученим йому стати не довелося, але методика наукового пошуку, особливо постановку проблеми, він опанував і запам'ятав назавжди. Незважаючи на кар'єрний ріст по адміністративній лінії, улюбленою справою Володимира Івановича завжди була інженерна науково-технічна робота. Це допомагало у спілкуванні з ученими, у спільних розробках, і навіть на найважчому етапі впровадження завжди виручала віра в силу науки, яку прищепили у Львівській політехніці. У наступні роки він завжди був членом Науково-технічного товариства нафтової і газової промисловості ім. Губкіна, а з 1984 р. очолював його українське відділення.

На відміну від модної тоді вигадки — «ярмарку ідей», група активістів НТТ на базі УкрНДІгазу за підтримки його директора В. Будимка проводила «ярмарок проблем». Виходило цікаво, і виробничники й учені сприйняли схему з ентузіазмом. Але такий підхід не укладався в «прокрустове ложе» обов'язкових форм планування і звітності, й бухгалтерія зрештою перемогла науку.

Після закінчення вишу молодий фахівець почав працювати в нафтопромисловому управлінні «Надвір'я-нафта» Управління нафтової і хімічної промисловості Станіславського (пізніше Львівського) раднаргоспу (м. Надвір'я Івано-Франківської області), перейменоване в 1965 р. в Надвір'янське газопромислове управління виробничого управління «Укргазпром», пізніше — об'єднання «Укргазпром» Мінгазпрому СРСР. Володимир Резуєнко послідовно пройшов тут посадові щаблі від оператора (протягом десяти місяців), майстра і старшого інженера цеху капремонту свердловин до старшого інженера нафтопромислу, начальника виробничо-технічного відділу, з 1964 р. — головного інженера й начальника Надвір'янського газопромислового управління. Він став активним учасником освоєння нафтових і газоконденсатних родовищ Битківської та інших площ на території Західної України, а також створення закритої системи збирання нафти й утилізації попутного газу.

У студентські роки з дружиною

Львівська політехніка виховувала у своїх студентах корпоративні традиції взаємодопомоги, відсутність меркантилізму у взаєминах, особливо при вирішенні складних завдань, тому завжди радували зустрічі на перехрестях життя з однокашниками. У м. Надвірна Володимирові Івановичу довелося працювати поруч із М. Л. Ноцеком, П. Ф. Шпаком, Р. М. Макаром, І. О. Артемчуком, П. П. Ресенчуком, Е. А. Шатіліним, М. П. Біликом та ін.

У 1969 р. В. І. Резуненка призначили начальником Полтавського газопромислового управління. На цій посаді він успішно займався прискореним введенням в експлуатацію Пролетарського, Опішнянського, Тимофіївського, Ново-Троїцького, Перещепинського, Розсошанського та інших родовищ у Харківській, Дніпропетровській, Сумській і Полтавській областях, розробив кілька винаходів для вдосконалення видобутку й транспорту газу.

З 1974 р. Володимир Іванович обіймав посаду заступника начальника ВПО з видобутку газу в Українській РСР «Укргазпром». Навчався в Академії народного господарства при Раді Міністрів СРСР, яку закінчив у 1980 р. У цей же період свого професійного шляху він представляв Україну на сесіях Комітету з газу Європейської економічної комісії ООН в 1974, 1977 і 1978 рр.

Керівники галузі С. А. Оруджев, В. О. Дінков і В. С. Черномірдин у документах характеризували його як фахівця із глибокими професійними знаннями й великим практичним досвідом у галузі видобутку нафти й газу, який активно впроваджує у виробництво науково-технічні розробки, приділяє особливо багато уваги своєчасному відновленню основних фондів та в умовах падіння можливостей розробки родовищ домагається всіякого використання передових технологій, завдяки чому забезпечується максимальний видобуток із надр вуглеводневої сировини.

У січні 1988 р. Володимир Резуненко був переведений у центральний апарат Міністерства газової промисловості СРСР на посаду начальника Головного управління геології, розробки й видобутку газу. Предметом його активної виробничої та наукової діяльності на багато років стає подальше розширення підземних сховищ газу — найважливішої ланки Єдиної системи газопостачання Росії. За розробку і впровадження комплексу методів регулювання газопостачання народного господарства країни на основі такого роду сховищ Володимир Іванович одержав у 1987 р. премію Ради Міністрів СРСР.

Після скасування міністерства очолював відділ перспективного розвитку Державного газового концерну «Газпром», з 1997 р. — Департамент перспективного розвитку (згодом — перспективного розвитку, науки й екології) АТ «Газпром». Одночасно з лютого 1988 р. беззмінно був членом Колегії міністерства, членом правління концерну, акціонерного товариства «Газпром». Упродовж 1993–2004 рр. обіймав посаду головного редактора журналу «Газова промисловість».

Як один із керівників галузі В. І. Резуненко брав участь у реалізації найбільших (світового

рівня) проектів останніх років зі спорудження газових магістралей «Ямал–Європа» й «Росія–Туреччина» (Блакитний потік). У складі групи провідних спеціалістів брав участь у розробці галузевого розділу Енергетичної стратегії Росії до 2020 р., затвердженої урядом країни в 2003 р.

У 2002 р. Володимир Іванович став лауреатом премії ВАТ «Газпром» за створення та впровадження комплексу природоохоронних технологій розробки й експлуатації Оренбурзького сірководневмісного родовища, а у 2004 р. — премії уряду Російської Федерації в галузі науки й техніки за створення і впровадження газоперекачувальних агрегатів серії «Урал» для компресорних станцій магістральних газопроводів.

За роки своєї трудової діяльності, а нафтогазовій промисловості він віддав 45 років свого життя, В. І. Резуненко неодноразово був удостоєний різних відзнак, зокрема нагороджений орденами «Знак пошани» (1970), медалями «За доблесну працю. На знак 100-річчя від дня народження В. І. Леніна» (1970), Трудового Червоного Прапора (1983), «Ветеран праці» (1984), «У пам'ять 850-річчя Москви» (1997); Почесною грамотою Президії Верховної Ради Української РСР, Почесною грамотою ВАТ «Газпром» (2000). Визнаний гідним звань «Почесний працівник газової промисловості» (1985), «Заслужений працівник Укргазпрому» (1994), «Заслужений працівник Мінтопенерго Росії» (1995), нагрудного знака «Ветеран праці газової промисловості» (1995).

У червні 2003 р. Володимир Іванович вийшов на заслужений відпочинок.

Із нафтогазовою галуззю пов'язана також трудова біографія дружини Володимира Резуненка Любові Степанівни, з якою він навчався в одній групі. До виходу на пенсію вона обіймала посаду головного фахівця київського інституту «УкрДІПРОНДІнафта». У проектних інститутах газової промисловості працюють після закінчення Московського інституту нафтохімічної і газової промисловості ім. І. М. Губкіна доньки подружжя Резуненків Леся та Ірина.

У родинному колі